

image not found or type unknown

Fricandónation

Miquel Bonet Pinyol, Segell Fosc

Fecha de publicació:

25/02/2026

Sello Editorial:

Ediciones Destino

Contacto de prensa

Nombre: Xavier Gafarot

Teléfono: 93 492 8654

Email:

xgafarot@grup62.com

Nombre: Directora de marketing i comunicació
AIG: Marta Oliva i Domènech

Teléfono: 93 492 8155

Email:

moliva@grup62.com

Nombre: Núria Rosell

Teléfono: 93 492 8671

Email:

nuria.rosell@grup62.com

El llibre que fa del fricandó una arma de destrucció massiva cultural.

El llibre que fa del fricandó una arma de destrucció massiva cultural.

Fricandónation és molt més que una novel·la gastronòmica, és una sàtira ferotge sobre l'ambició, la fama i la traïció. Tot comença amb un fricandó espès, tradicional i perfecte, servit en una fonda oblidada del Pirineu. Quan Dominique Sepulchre, el summe sacerdot de la Guia Cormoran™, el tasta, entén que aquell plat pot canviar la història de la cuina catalana. Influencers, empresaris i cuiners de pa sucat amb oli s'aboquen a la febre del moment. Volen convertir el fricandó en el nou ramen, el plat icònic d'una cuina cool i global, i fer de Roc Alafaixa, el xef, el seu profeta. Però el que havia de ser un homenatge acabarà sent una operació plena d'enveges, mentides i traïcions.

AQUESTA ÉS LA CRÒNICA SECRETA D'UNA REVENJA. D'UN CUINER MALEÏT. I DEL PLAT QUE HO VA INCENDIAR TOT.

Miquel Bonet Pinyol

Miquel Bonet (Reus, 1977) no sap fer res del tot bé, però té el do de ser completament immune a la síndrome de l'impostor, cosa que li ha permès dedicar-se amb quotes d'èxit lamentables a oficis com ara cuiner, delineant o periodista mercenari precari, que és del que malviu actualment. També té la virtut de saber fer-se molts enemics, per la qual cosa s'amaga i mandreja en un edifici ròneg de la costa catalana on practica la seva proverbial aversió a l'entusiasme. Malgrat tot, és una bellíssima persona. La gent li professa certa commiseració caritativa i el deixen col·laborar en mitjans com *El País*, el *Diari de Tarragona*, el *Diari Més*, RAC1 o *Núvol*, però sempre amb una malfiança justificada. S'ha especialitzat en els gèneres de la crònica i l'opinió, que és com el periodisme normal però amb moltes menys dades i molt més ressentiment. Va tenir el seu moment de glòria com a satirista gastronòmic, fent cròniques del programa *Joc de cartes* en un diari digital amb el qual també s'ha barallat. Com diuen que va dir Abraham Lincoln, «Pots enganyar tothom alguna vegada i algunes persones sempre, però no pots enganyar tothom sempre». Vista la seva trajectòria com a creador literari, és un lema que li va com anell al dit. Ha publicat dos cops la divertida novel·la *El dia de l'escòrpora*.

Segell Fosc

Segell Fosc. No han passat per cap universitat. Ni màsters, ni postgraus, ni diplomes de cartó pedra penjant de cap despatx. Aquesta és la seva primera contribució pública. Però avisen, no serà l'última.

No sabem qui són ni quants són. Es defineixen com a grup, però no com a colla. I molt menys com a colla d'amics. No són aquí per passar-s'ho bé. Comparteixen una causa. Diuen que són l'últim reducte de les essències catalanes, els almogàvers de la resistència, els que encara criden «Desperta, ferro!» mentre altres fan ioga i mengen hummus. Ells no s'han rendit. I no pensen fer-ho.

El seu estil? Sec com una bufetada. Directe com un cop de puny. Antiliterari, si cal. No volen fer prosa bonica, volen dir les coses pel seu nom, sense anestèsia i sense pèls a la llengua.

Alguns asseguren que són una agència de màrqueting. Ells ho neguen. «Tenim massa mala llet per ser publicistes. I massa dignitat per ser influencers». Avisen que tothom rebrà, també els modernets amb *tote bag*, pòdcast setmanal i discurs postidentitari.

Han començat per la gastronomia. «Per donar peixet», diuen. Però ja tenen la vista posada més amunt. Torres més altes cauran. I no es refereixen només a les de telecomunicacions.